

vist enige om i den Henseende at hde ham Anerkjendelse i fuldeste Maal — som Minister ligeoverfor kirkelige Reformere har vist sig saaledes, at han kun frembar Menighedsloven i Regjeringens Navn, og vilde gennemføre den, men andre kirkelige Reformere vilde han ikke gennemføre, og naar han endelig udtalte sin Mening om andre kirkelige Spørgsmaal, der ogsaa ligge for her paa Rigsdagen, erklærede han, at Alt, hvad han kunde gaae ind paa, det var kun smaa og intetsigende Fremskridt, og dem kunde han ikke engang gjøre, før Kirkecommissionen var hørt. Naar jeg nu hører to ærede Medlemmer udtale deres store Tillid til denne Minister, maa jeg antage, at de ere tilfredse med, at en Minister indtager en saadan Stilling, at han i andre kirkelige Retninger næsten ikke vil flytte en Fod, i alt Fald kun vil flytte den et ganske lille Stykke, og det ikke engang, før en Kirkecommission er hørt, medens han i denne Sag vil give en Lov. So mere jeg hører de ærede Medlemmer, der have stillet dette Forslag, udtale denne Tillid til Ministeren, desto mere bestyrkes jeg i, at min Anskuelse om det Forslag, her ligger for, er berettiget, og det er ogsaa ligefrem udtalt af de to ærede Medlemmer, der sidst have hadt Ordet om dette Spørgsmaal, idet de have sagt, at dersom vi ikke fik Valgmenighedsloven, før vi faae en Kirkecommission, kunde vi styde en hvid Pind efter den. Det er netop et Beviis for, at man ikke troer paa Kirkecommissionens Beredvillighed til at gaae med, hvor der er Tale om kirkelige Reformere. Man siger: Vi tør ikke udsætte Valgmenighedsloven for den Indflydelse, Kirkecommissionen kan faae derpaa, men de andre Spørgsmaals Fremme eller Ikke-Fremme kunne vi nok gjøre afhængig af Kirkecommissionen. Dette er en Bestyrkelse af den Mening, jeg har udtalt, og som har gjort mig tvivlsom med Hensyn til, hvorvidt jeg vil stemme for dette Forslag. Jeg skal nu sige, at jeg har optaget det, for at stemme imod det, thi jeg vil dog see, hvormange Stemmer det nu vil faae. — Jeg skal slutte med at udtale, at dersom Folkethinget virkelig gaaer til at bevilge disse Penge, hvad jeg endnu ikke troer, det vil gjøre, er det min Tro, at dette ikke

saameget er foranlediget af selve Interessens for en Kirkecommission som ved den Udtalelse, vi have hørt af den ærede Conseilspræsident; det er mere af Hensyn til Conseilspræsidenten end det er af Hensyn til Kirkecommissionen, og vi staae da accurat ligesom vi i sin Tid stode ligeoverfor Minister Madvig. Naar en høitaget Mand, som man gjør af og ønsker at beholde, lægger sin Person med i Vægtstaaen, veier han mere, end naar man puttede alle de Medlemmer, hvoraf Kirkecommissionen skal bestaae, i Vægtstaaen.

P. C. Olsen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

P. C. Olsen: Dersom det ærede Medlem, der nu satte sig, sigtede til mig, da han sagde, at to Medlemmer her i Salen havde sagt, at dersom vi ikke fik Valgmenighedsloven før Kirkecommissionen, kunde vi styde en hvid Pind efter denne Lov, saa kan jeg ikke tage mig af denne Sigelse, thi det sagde jeg ikke. Jeg sagde: Dersom vi ikke faae Valgmenighedsloven vedtaget, saa kunne vi styde en hvid Pind efter de andre kirkelige Reformere, thi da har efter min Mening den Anskuelse seiret, der ikke erkjender Rigsdagens Ret til at vedtage kirkelige Love. Det ærede Medlem maa dog ikke glemme, naar han omtaler den afgaaede Kirkeminister, at en Udtalelse om Valgmenighedslovens Ansættelighed og en Udtalelse om en Kirkecommissions Ansættelighed har denne Minister fremsat længe, før han blev Minister, og det er netop paa Grund af denne Udtalelse, at han blev kaldet til at være Minister. Det er dog en Selvsølg, at denne Minister maa fastholde denne Udtalelse og ikke kan fravige den, naar den er det Grundlag, hvorpaa han er indtraadt i Ministeriet. Dette beviser altsaa slet Intet om Ministerens Stilling og hans Frihedsind ligeoverfor andre kirkelige Reformere, thi Ministeren var fra Begyndelsen af bunden saavel til en Kirkecommission som til Valgmenighedsloven.